

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A tiltott tekintet**

1. A tiltott tekintet

Téli-Eszter

A gépsor ritmusa lassan újraindult, a csarnok fojtogató moraja visszatért a szokásos kerékvágásba. Alinda némán, lehorgasztott fejjel hajtotta a pedált, zsibbadt lábaiban égetett a tejsav. Nem mert a nagymamájára nézni, akinek kemény profilja komor sziklaként feszült a félhomályban.

János-G534 azonban nem fordult vissza a saját dinamójához. Óvatosan kinyújtotta kérges tenyerét, és a két gép közötti keskeny résen át a nagymama csuklójára tette. A nő azonnal elrántotta a kezét, mintha forró vashoz ért volna.

- Térjen eszéhez, G534-es - suttogta a nagymama, de a hangjából most hiányzott a korábbi élesség. Tekintete egyetlen rövid pillanatra találkozott a férfi aggódó pillantásával, s ebben a rebbenésben benne volt az az eltemetett gyengédség, amit a Kolónia törvényei szerint régen ki kellett volna törölniük magukból. - A felesleges érintésekért csökkentik a fejadagot. Maga is tudja.

- Nem érdekel a massa, Teréz - mondta János halkán, a tiltott néven szólítva őt, amit csak a legmélyebb sötétségben mertek kiejteni. - Maga alig bírja a tempót. Ha összeesik, nincs több esély.

A nagymama kiszáradt ajka megremegett. Titokban vágyott erre a gondoskodásra, az emberi melegségre, amit ez a magányos férfi jelentett a gépek szorításában. Mégis keményen visszautasította, mert a védelmező ösztön erősebb volt a saját sóvárgásánál: nem akarta, hogy Jánost is felkoncolja a rendszer miatta.

Alinda oldalról figyelte a két idős ember közötti láthatatlan feszültséget. A Kolónia eltörölte a neveket, de ebben a néma tiltakozásban ott pislákol az egyetlen megmaradt emberi döntés.